

BEGUNČEK

Št. 9.

Bistrica na Dravi

18.11.1945.

JESEN V TABORIŠČU

Ko smo prišli skozi ljubeljski predor na Koroško, smo živeli dva meseca kot skavti na soncu in zraku in pod šotori. Mrakov oče pa so dejali, da smo cigani. Bili smo res rjavi in ašgani od vročega poletnega sonca. Pa nam je dobro delo to božje sonce; kako smo bili žalostni in potrti, kadar je deževalo ali pa je bilo zastrto z temnimi oblaki. Mr-

čne misli so nas takrat obhajale. Ko je pa zopet pisnjalo sonce, smo zopet postali vedri in veseli.

A poletje je sedaj minulo. Dnevi so postali krajši-noči daljše. Zrak je postal hladnejši. Okoli barak žvižga burja in išče razpok v lesu, da bi mogla pokukati v notranjost, da bi videla kaj delaajo begunčki.

Prišlo je deževati. Ilavnata tla okoli naših barak so se razmočila, postalov so mehka in mastna. Kmalu smo se vsi vozili v mehkom blatu. Na vrhu hri-

ba nad taboriščem je že zapadel prvi sneg. Spomnil je begunce v taborišču, da se bo treba pripraviti na zimo in mraz. Vzeli so dolge žage in sekire in odšli v hrib.

Tudi begunčka Tišek in Mjčka sta vzela sekiro in odšla v gozd, da pripravita drv za pečico, ki stoji v baraki. Zeblo ju je in sta tiščala roke globoko v žepih. V gozdu sta ogledala tenak bor in se pripravljala, da ga odsekata in odneseta. "Joj, kako je visok" je dejala Mjčka in gledala v vrh visokega bora. Begunček Tišek je začel sekati. Ni bil vajen takega posla. Gledal je, kako drugi sekajo, pa je še on poskusil. Šlo je, čeravno počasi. Mimo so prišli Mrakov oče in se snenjili, ko so videli mlada drvarja. "Počakajta, vama jaz malo pomoren"! Ineli so dolgo sekiro in so znajo nahnili dvakrat po desni in trikrat po desni strani. Drevo se je počasi nagibalo. Kmalu je zašumelo in omahnilo na tla. Otroka sta obsekala veja, nato pa naložila dolgo in tanko gol na rami. Je počasi odnesla donov. Dobro, da ni bilo daleč iz gozda do barake. Kmalu sta še nosila. Doma sta dobilo razsekala, naklana drva pa zanesla v barako. Ko sta jih naložila v peč, se čvrčala, ker so bila popolnoma mokra.

Popoldne sta morala v šole. Tudi v šoli je bilo hladno. Otroci so se stiskali zaviti v plaščke okoli peči v kateri je kmalu brlel mal plamenček, ki je tudi kmalu ugasnil. Drva so bila sveža in mokraniso mogla goriti.

"Joj, mraz, zebe. Buuuuuu....."

"Kaj bo pa pozimi?" je dejala gospodična učiteljica.

"Da, saj res, kaj bo pa pozimi", so ponavljali otroci. "Ah, do zime pojdemo pa še donov????????....."

//////

Lenuh

Tonček se je polenil in ni hotel v šolo. Pohajkoval je pozdovih in travnikih. Kmalu mu je postalo dolg čas. Zagleda konjiča in mu pravi: "Konjiček, konjiček, počakaj, da se malo poigra!"

"Ne" odgovori konjiček "nimam časa, da bi se igral s teboj. Orati moram in voziti. Igraj se sam, ako utegneš".

In Tonček je dalje taval po polju. Zagledal je čebelico. "Čebelica, počakaj, da se bova igrala."

"Ne" mu odvrne čebelica "meni ni do igranja. Leto je kratko, nanositi moram obilo medu, da ne bomo lačne preko zime. Igraj se sam."

Tonček žalosten odide dalje, ker ga nihče ne razume in se mu nihče ne pridruži, da bi se z njim igral. Vsede se na rob gozda in gleda v dolino. Nad sabo začuje ptičico. "Ptičica, ptičica", jo ogovori "poigraj se z menoj!"

"Ne utegnem, dragi Tonček", mu odgovori ptičica. "Veloviti moram mušič in črvičkov za moje mladiče, da jih prehranim."

Tedaj pa se Tonček zamisli: "Torej sem samo jaz tak lenuh, da bi se samo igral in se mi še v šoli ne ljubi sedeti. Sram me je

lahko, da me vsi, ki sem jih povabil, da bi se igrali z menoj prekašajo v pridnosti."

Pobral je šolsko torbo in odšel naravnost v šolo.

///

Oreh

Valentin in Peter sta našla oreh in sta se sprla med seboj.

"Oreh je moj, je rekel Valentin, zato, ker sem ga jaz prvi videl."

"Ne, oreh je moj", je kričal Peter "jaz sem ga prvi pobral".

Ta spor je poslušal Pavel. "Ne prepirajta se", je rekel, "jaz vaju pomirim."

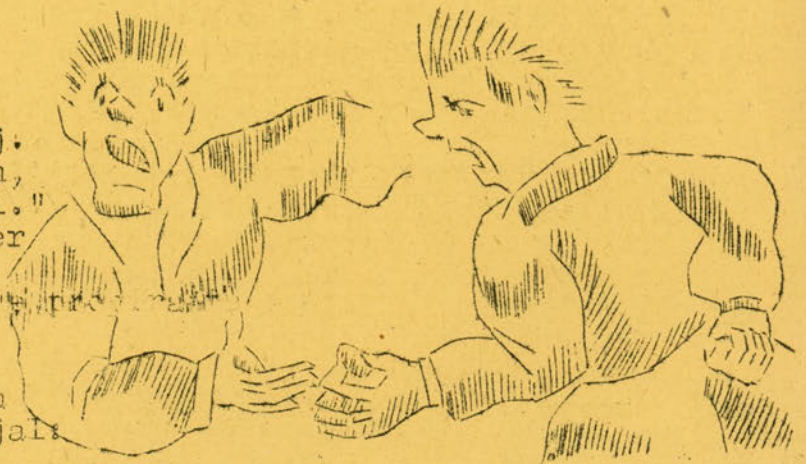
Postavil se je med Valentina in Petra, razdvojil oreh in dejal:

"Ta polovica lopine je enega, ki je zagledal oreh, a ta pa o-

nega, ki ga je pobral, jedrce je pa moje zato, ker vaju pomirim." Vzel je jedrce in ga pojedel. Valentin in Peter sta pa debelo gledala.

KJER SE PREPIRATA DVA, TRETJI DOBIČEK IMA.

///

M A R T I N K R P A N

/Nadaljevanje in konec/

Če mi to daste, naj bom vos malopridneč, kolikor me je pod klobukom, ako vam bom kdaj kaj opotikal, dokler bom tovoril!"

Cesar je bil precej pri volji; minister Gregor pa nikakor ni pritegnil. Ali cesar ga ni poslušal, ampak še le djal je: "Gregor, vzemi pero, pa zapiši, kakor je Martin rekel!"

Minister Gregor se je kislo držal, branil se pa le ni, kar so mu veleli; zakaj cesarja se vendar vsaki boji. Kadar je bilo pismo narejeno in zapečateno, pravi cesar Krpanu: "Martin, ali prodaj meni pogače in vino, pa kar je še drugih reči? Najlažje bo tako, lej! S cesarico bom uže jaz govoril, da bo prav. Mošnjo cekinov ti dam; ti boš pa blago pustil. Kdo bo to prenašal z Dunaja do Svete Trojice?"

Krpan odgovori: "Poldrugo mošnjo pa še kakšno krono po vrhu, vem, da je lepo vredno, ko bi prodajal brat bratu. Pa naj bo, no, pri vas ne bom na tisto gledal. Samo, da jaz ne bom inel pri cesarici zavoljo tega nikakoršnih ohodkov; ne lazim rad okoli gosposke! Pa saj imam priče, da ste vi prevzeli vse sitnosti, ki bodo prišle prvič ali drugič iz tega, dobro me poslušajte!"

Cesar mu de: "Nič se ne boj; po bom uže poravnal sam brez tebe. Na mošjo; tu je pa še pismo. Saj nocoj tako še ne pojdeš z grada, če le misliš iti; priklonil se je uže dan ter noč se bliža."

Ali Krpan odgovori: "Lepe hvala vam bođi najpopred za pisemce, da ga bom v zobe vrgel vsacemu, kdor me bo vstavljel na cesti; pa tudi zavoljo mošnjička se ne bom krčil. Kaj se ve, kaj zadene človeka v neznani? Morda mi utegme še na hvalo priti. Vselej pravijo: bolje drži ga, kakor lovi ga! Pri vas pa ne bom ostajal čez noč, ako se vam ne zamerim skozi to. Uže hudo me ima, da bi spet enkrat bil na Vrhu pri Sveti Trojici. Samo še nekaj bi vas rad prosil, ko bi mi dali človeka, da bi me spremil do ceste. Mesto je veliko; hiš je, kolikor jih nisem še videl, kar sol prenašam, akoravno sem že v Piumi bil, tudi v Capo d'Istra, na Vrhniki in v Ljubljani; ali tolicih ulic ni nikjer. S kočijažem vsa se hitro vozila in toliko vem, kot sem prišel, kakor bi inel oči zavezane; pa sem vendar gledal na levo in na desno; ali to ni dano vsacemu človeku, da bi vselej vedel, kje je."

Cesar mu je obljubil svojega služabnika, potlej mu je roko podal, pa tudi Gregorju je velel, da naj mu jo poda. Minister se ni branil; ali vendar je bil zavoljo pisma ves zelen od jeze.

Krpan zadene kij in mesarico, in to so bile njegove zadnje besede pred cesarjem: "Ko bi se spet oglasil kak Brdavs ali kdo drugi, saj veste, kje se pravi na Vrhu pri Sveti Trojici. Pozdravil bom pa uže Vrhovščeke in mater županjo. Zdravi ostanite!"

"Srečno hodi!" pravi cesar, minister Gregor pa nič.

K O N E C.

Begunčkov

Kotiček

Dragi moji begunčki!

Prejel sem več pisem naših begunčkov, ki mi pišejo, kako radi imajo "BEGUNČKA" in kako žal bi jim bilo, ako jih ne bi več obiskoval, ker bo menda prenehal izhajati. Nič se bojte. "BEGUNČEK" je še tu in vas bo še obiskoval. Še več. Od danes naprej bo pod gornjim naslovom prinašal pisma, povestice, pesmice in podobe, ki jih boste vi, dragi begunčki, napisali in narisali. Sedaj pa veselo in prično na delo: pišite in rišite in "BEGUNČKU" pošljite, da bo vse to objavil. Zadnja stran je vaša! Danes prinašamo dvojce pisem, ki smo jih prejeli od dveh naših begunčkov. Ostali pridejo pa pozneje na vrsto. Torej poslušajte!

Dragi "BEGUNČEK"!

Večkrat sem že premišljeval, da bi ti napisal pismo. Danes sem se pa odločil: prav lepo se ti moram zahvaliti, ker nam nudiš tako lepe pesmice, povesti, šale in uganke. In kaj sem slišal, dragi "BEGUNČEK", da nas ne boš več obiskal? Oh, kako bi te pogrešal. Še moja sestra bo žalostna, ko ji mamica ne bo mogla več krati o Dedku Mihi. Mogoče se boš še premislil in nas boš še nadalje obiskoval. Le kmalu nas spet obišči, do tedaj te pa prav lepo pozdravlja

Miro Anžič
učenec IV. razreda

Dragi "BEGUNČEK"!

Prav lepo se Vam zahvaljujem za "BEGUNČKA", ker je res lep časopis. V njem je narisanih res veliko lepih slik in tudi mnogo lepih uganek je bilo v njem. Vsi otroci smo naročeni na "BEGUNČKA", ker ga rabimo tudi v šoli. Pridi še k nam!

Lepo te pozdravlja

Dolinar Franc,
IV. razred.

Pripomba: Na obe pismi bo naš "BEGUNČEK" odgovoril v prihodnji številki. "BEGUNČKU" lahko pišejo tudi otroci iz drugih taborišč. Pošljite tudi pesmice in pripovedke, ki ste jih sami sestavili.

///

I Z U R E D N I Š T V A

Zanimanje za "BEGUNČKA" stalno raste. Mladina ga je vzljubila in ga želi. Od vseh strani dobivamo vprašanja, če imamo na razpolago še prve številke. Žal so nam že pošle. Pripravljeni smo pa manjkajoče številke ponatisniti, ako bi dobili dovolj naročil, zato vse, ki žele manjkajoče številke "BEGUNČKA", da nam takoj sporoče koliko in katere številke "BEGUNČKA" hočejo.

Danes smo zaključili Martina Krpana. Nekaj izvodov bomo izdali v ponatisu. Kdor ga želi dobiti, naj ga takoj naroči pri upravi "BEGUNČKA". Cena izvodu bo 1.- RM.

Cena "BEGUNČKA" znaša tolikokrat po 10 Pf., kolikor listov posamezna številka obsega.

///